

6.

Δευτερον αυτις ετικτεν (η Εχινδα) αμηχανον, ου τι φατειον
Κερβερων αφηστην, Αϊδεω κυνα χαλκεοφωνον,
πεντηκοντακεφαλον, αναιδεα, κρατερον τε.

Ησιοδος, Θεογονια 310-2

7.

και τον αιχματαν κεραυνον σβεννυεις
αεναου πυρος· ευδει δ ανα σκαπτω Διος αιετος,
ωκειαν πτερυγ αμφοτερωθεν χαλαξαις,
αρχος οικωνων, κελαινωπιν δ επι οι νεφελαν
αγκυλω κρατι, γλεφαρων αδυ κλαϊστρον, κατε-
χευας· ο δε κνωσσων
υγρον νωτον αιωρει, ταις
ριπαισι κατασχομενος. και γαρ βιατας Αρης,
τραχειαν ανευθε λιπων
εγχεων ακμαν, ιαινει καρδιαν.

Πινδαρος, Α. Πυθιονικος 5-12 (μιλαει στον Απολλωνα)

8.

Ηλθον δ εξαιφνης νωτακμονες, αγκυλοχειλαι,
λοξοβαται, στρεβλοι, ψαλιδοστομοι, οστρακοδερμοι,
οστοφυεις, πλατυνωτοι, αποστιλβοντες εν ωμοις,
βλαισοι, χειλοτενοντες, απο στερνων εσορωντες,
οκταποδες, δικαρηνοι, αχειρες, οι δε καλευνται
καρκινοι, οι ρα μυων ουρας στοματεσσιν εκοπτον
ηδε ποδας και χειρας· ανεγναμπτοντο δε λογχει.
τους δη υπεδεισαν δειλοι μυες ουδ ετ εμειναν,
ες δε φυγην ετραποντο· εδυετο δ ηλιος ηδη,
και πολεμου τελετη μονοημερος εξετελεσθη.

Βατραχομουμαχια 294-303

9.

Βρισκομουν σ ενα μερος που θυμιζε ζουγκλα. Γυρω μου υ-
πηρξαν χιλιαδες δεντρα και θαμνοι που εδιναν μια εντονα αγρια
εικονα. Ημουν γυμνη και εβρεχα τα ποδια μου σ ενα θολο πο-

ταμι που περναγε απο μπροστα μου. Καποια στιγμή, ακουσα πισω απ τη πλατη μου ενα θροϊσμα, γυρισα και αναμεσα απ τα φυλλα ειδα ενα πανθηρα να τρεχει προς το μερος μου.

Πολυ εντονα θυμαμαι τα ματια του, στενα σαν βελονες με μια παραξενη κιτρινη λαμψη και το μαυρο ογκο που μ ενα πηδημα ριχτηκε πανω μου και με κυλησε στο χωμα. Αρχισα να κανω ερωτα με το ζωο. Ημουν ξαπλωμενη αναμεσα στα πισινα του ποδια ενω τα μπροστινα ακουμπουσαν στα στηθη μου. Τα νυχια των μπροστινων ποδιων ειχαν χωθει στις σαρκες μου και το αιμα αχνιζε καθως κυλουσε πανω μου κατακοκκινο. Ενωθα πως αναμεσα σε μενα και στο ζωο υπηρχε καποια επικοινωνια και επειδη πιστευα πως με ακουγε του φωναζα να βαλει τα νυχια του πιο βαθια, ακομα πιο βαθια κι ολο βαθυτερα.

Εκτος απο την ερωτικη πραξη μ ευχαριστουσε — ισως περισσοτερο — η αφη και το χρωμα του ζωου.

Παρ ολα αυτα αρπαζα και παλευα με το ζωο ζητωντας κατι περισσοτερο, ολο κατι πιο πολυ, που οσο δε μου δινοταν τοσο περισσοτερο αγριευα, δαιμονιζομουνα.

Μπροστα στο ζωο δεν ενιωθα κανενα φοβο, μπορω να πω, το αντιμετωπιζα με δυναμη ιση.

Σε καποια στιγμή, κοιτωντας πισω απ τη ραχη του ζωου, ειδα να βγαίνει μεσα απ το νερο του ποταμου μια μορφη παραξενη, διαβολικη, ντυμενη σε μαυρα κουρελια, κοκκαλιασμενη, μαυρη. Ηταν ο Θανατος, το νιωθα, το ηξερα πως ηταν εκεινος. Πλησιαζε προς το μερος μας πολυ αργα. Τα ματια του ηταν πολυ βαθια, μπορω να πω δεν υπηρχαν. Τα εξογκωμενα μηλα του προσωπου και το μακρυ σαγονι μου αφησαν μια αισθηση εντονα ερωτικη.

Ενωσα μια ακατανικητη ελξη, ζητουσα να κανω ερωτα μαζι του, οπωσδηποτε επρεπε να κανουμε ερωτα, ηθελα να ερχεται πιο γρηγορα, φοβομουνα μηπως δεν προλαβω, αγωνια, αγωνια ερωτικη, ηθελα να φτασει, ηθελα να νιωσω το τελειωμα, την καταλυση, την αλλαγη ουσιας που θα γινοταν σαν μ αγγιζε.

Ταυτοχρονα συγκεντρωνοντας ολες μου τις δυναμεις, αρχισα να σπρωχνω το ζωο απο πανω μου φωναζοντας με λυσσα κι απελπισια μαζι «Αυτον, αυτον θελω, αυτος ειναι. Αυτον, αυτον...»

Ακουγοντας τη φωνη μου να λειι τα παραπανω ξυπηνησα. Δεν ενιωθα κανενα φοβο, ειχα ομως ανατριχιασει, ετρεμα απο ενταση, ενω τα χερια μου ηταν κρυα και ιδρωμενα. Η μορφη του ακομα μ αναστατωνει.

Ενα κοριτσι, Ονειρο